De Heraut

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (*Staatsblad* N°. 124).

Dit blad wordt geregeld des *Vrijdags* aan de geabonneerden versonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseeren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertentiën aan den Uitgever J. A. WORMSER; Bureau N. Z. Voorburgwal 44, te Amsterdam.
Inzendingen die later dan *Donderdag* 's namiddags te 12 uren worden ontvangen kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen

Zondag 11 October 1896. N°. 981.

Abonnementsprijs: *franco* aan huis, per drie maanden *f* 1.20. Afzonderlijke nummers aan het Bureel 10 Cent.
Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaren, Postdirecteuren enz. en aan het Bureel te Amsterdam.
Advertentiën: van 1 tot 6 regels 90 Cent; voor elken regel meer 15 Cent.
Aanvragen en vermelding van liefdegaven en Verslagen van Vereenigingen 10 Ct. p. regel.

Van de gemeene Gratie.

TWEEDE STUK.

IV.

> Toen zeide Hij tot Abraham: Weet voorzeker, dat uw zaad vreemd zal zijn in een land, dat hunlieder niet is, en zij zullen hen dienen, en zij zullen ze verdrukken vierhonderd jaar.
> Gen. 15 : 13.

Onhoudbaar en valsch bleek alzoo de echt-Joodsche, helaas, ook onder sommige Christenen nog altoos gangbare voorstelling, alsof God de Heere met Abrahams roeping voorloopig afscheid neemt van de volken; zich van nu af eeuwenlang schier uitsluitend met Israël bezig houdt; en alsof eerst op den Pinksterdag de volkeren weer uit deze vergetelheid worden opgeroepen. Naar die voorstelling toch zou in Gods bestel over Abraham alles hebben moeten strekken, om hem af te zonderen van de natiën, af te scheiden van zijn omgeving, en af te sluiten van het leven der volkeren; terwijl we, in strijd hiermeê, juist zagen, hoe zijn roeping rechtstreeks op »de volken" doelt; hoe geheel een reeks van volken naar vleeschelijke afstamming uit hem voortkomt; hoe zijn levenshistorie vol is van ontmoetingen, van blijken van omgang en verkeer, tot zelfs van bondgenootschappen met de hem omringende stammen; ja, hoe de dienst van den eenigen waren God nog sporadisch bij de volken van Kanaän nawerkte, en Melchizedek, Salems koning, als priester des Allerhoogsten, zelfs boven Abraham gesteld, door dezen als zijn meerdere geëerd wordt; en hoe ten slotte in dezen Melchizedek het »leven der volkeren" ons wordt aangeduid als het eigenlijke terrein waarop het Koninkrijk Gods tot zijn luister zal komen, en waaraan de Christus zelfs zijn priesterorde als Messias zal ontleenen. Op de ontmoeting van Abraham met Melchizedek kan daarom niet genoeg nadruk worden gelegd. Men zou zoo wanen, dat, als Abraham in Kanaän verschijnt, alle eere van Gods wege zich alsnu geheel op zijn hoofd zou samentrekken, en dat al wat Kanaän zelf opleverde, verachtelijk en gedoemd in de oogen des Heeren zou zijn. Hij de verkorene; heel Kanaän verworpen. In hem de vreeze Gods; en onder de natiën in wier midden hij optrad, niets dan gruwelijke afgoderij. En zie, geheel in strijd met dien waan, waar de Jood zoo gaarne aan wil, om zich boven de volkeren te verheffen, vinden we niet alleen nog de duidelijkste sporen van kennisse Gods bij Hagar, de Egyptische, bij Efron, den Hethiet, en bij Abimelech, den Filistijn, maar treedt in Melchizedek zelfs een priester des Allerhoogsten op, die lang, eer Israël op Sion rookte, op dien door God verkoren heuveltop de offerande der volken Gode opdroeg; voor wien Abraham zich als voor zijn meerdere nederbuigt; aan wiens priesterschap, in tegenstelling met Aärons priesterschap, de Psalmist het hoogepriesterschap van onzen Heiland ontleent; en op wiens indrukwekkende verschijning de heilige apostel ons wijst, om ons recht duidelijk de verhouding te leeren verstaan tusschen Israël en de volken, tusschen natuur en genade, tusschen gemeene en particuliere gratie. — De kinderkens nu, die »nog der melk deelachtig zijn," verstaan deze dingen niet. Zij moeten nog hangen blijven in de leer der doopen en in de bekeering van doode werken. Zie Hebr. 6 : 1, 2. Maar wie van de melk af raakt, en lust krijgt in »de vaste spijze," om alzoo tot volmaakter kennis en klaarder inzicht voort te schrijden, die is geroepen juist in de ontmoeting van Abraham en Melchizedek den sleutel te zien van die diepe verborgenheid, waarop Paulus ons zoo telkens wijst; »de verborgenheid namelijk van Gods wil, naar het welbehagen, hetwelk God voorgenomen had in zichzelven, om in de bedeeling van de volheid der tijden wederom alles bijeen te vergaderen in Christus" (Ef. 1 : 9, 10). Immers wat we desaangaande opmerkten is niet onze voorstelling van de zaak, maar de klare, duidelijke openbaring omtrent de verhouding tusschen Abraham en Melchizedek, gelijk de Heilige Geest zelf ons die in de Schriftuur gegeven heeft. Wat de Particularisten en Chiliasten ook aan tegenredenen inbrengen, het feit blijft vaststaan, dat Christus niet hoogepriester is naar de ordening van Aäron, maar naar de ordening van Melchizedek, en dat deswege Abraham als *de mindere* tegenover Melchizedek als zijn meerdere stond, de stamvader van Israël als *de ondergeordende* tegenover den priesterkoning uit de volken.

Om dit nu onomwonden te kunnen erkennen, en nochtans Abrahams hooge en geheel eenige roeping niet te onderschatten, dient op *drieërlei* gelet.

Ten eerste op het *ware karakter* van Abrahams roeping en afzondering. Dat er toch zeer beslist *afzondering* plaats greep, mag geen oogenblik betwijfeld worden. Het staat er te duidelijk: »Ga gij uit uw land, en uw maagschap, en uws vaders huis;" en ook het komt te klaar uit o. a. in de keuze van een vrouw voor Izak, in het afkeuren van Ezaus huwelijk met Kanaänietische vrouwen, in Jakobs echtverbintenissen, in Dina's zonde te Sichem, in de opsluiting van Israel in een eigen Verbond, in de isoleering van Israël als volk onder de volken, en het sterkst misschien nog in Jezus' vraag aan de Kananeesche vrouw, of het geoorloofd was het brood der kindekens te nemen, en het den hondekens voor te werpen. — Niemand dichte daarom aan onze uiteenzetting van de gemeene gratie ook maar het minst de strekking toe, om deze door God gewilde afzondering te verzwakken of te loochenen. Die afzondering treedt zoo klaar als de dag in Oud en Nieuw Testament op den voorgrond. Alleen maar, die afzondering draagt in de Heilige Schrift *niet* een *volstrekt*, maar een zeer duidelijk aangewezen *betrekkelijk* karakter. Ze is *tijdelijk* van aard, niet duurzaam en blijvend. Ze doelt uitsluitend op de totstandbrenging van het heil, niet op de ontplooiing er van. Ze schept de bedeeling der *schaduwen*, niet de bedeeling der *werkelijkheid*. En ook, ze is gemunt op de concentreering van het *geloofsleven*, niet op de ontwikkeling van de kracht door God ingeschapen in onze *menschelijke natuur*. Hiermede hangt het dan ook samen, dat de Heilige Schrift zeer scherp tusschen de Abrahamietische en de Mozaïsche periode onderscheidt. De Apostelen sluiten zelden aan Mozes, maar gedurig aan Abraham aan, om juist in Abrahams roeping, in het karakter van *zijn* geloof, en in de leiding Gods met *hem* duidelijk den onverbrekelijken band tusschen de particuliere genade in Israël en de gemeene gratie onder de volken te doen uitkomen. »De wet is bovendien *ingekomen*" (Rom. 5 : 20); en niet de wet maar de *belofte*, dat Abraham »*een vader van vele volken*" (Rom. 4 : 17) (en volstrekt niet dat hij de vader van *één volk*) zou zijn is de grondslag waarop de afzondering van Abraham rust.

In de tweede plaats dient gelet op wat we lezen in Gen. 15 : 16: »*Want de ongerechtigheid der Amorieten is tot nog toe niet volkomen.*" Dit sprak God tot Abraham vier eeuwen vóórdat Kanaäns zonde gerijpt zou zijn, en juist in dit woord ligt de sleutel tot het raadsel, hoe eenerzijds in de dagen van Abraham de afgoderij in Kanaän nog zoo gematigd was, en hoe anderzijds in de dagen van Jozua deze afgoderij zoo schel en schriklijk was uitgebroken, dat het oordeel der uitdelging over alle deze volken uitging. Het contrast is sprekend. In Abrahams dagen ternauwernood één enkele vermelding van afgoderij in Kanaän, en integendeel herhaalde vermelding van nawerking van de kennisse van den eenig waren God onder deze volken. In Mozes' en Jozua's dagen daarentegen de kanker der afgoderij zoo schriklijk in het leven van deze volken ingevreten, dat redding onmogelijk blijkt. Op die tegenstelling is nu gemeenlijk niet gelet, en men heeft de fout begaan, om zich reeds in Abrahams dagen de volken in Kanaän even afgodisch en diep gezonken voor te stellen, als ze in Jozua's dagen optreden, en de vier eeuwen die daartusschen liggen, heeft men eveneens overgesprongen. Toch gaat dit niet aan. Indien we in ons eigen volksleven vier eeuwen teruggaan, komen we op 1496, en staan dus nog vóór de Reformatie, toen karakter, gesteldheid en beteekenis van het volk in de Nederlanden nog ganschelijk verschilde van wat het nu is. Ziet men reeds hieruit, hoe ongelooflijk de staat en de toestand van een volk in den loop van vier eeuwen veranderen kan, dan springt het in het oog hoeveel sterker dat verschil nog zijn kon in den toenmaligen heerschenden staat der volken. De overgangen uit toestand in toestand zijn in de kindsche jaren veel sterker dan op volwassen leeftijd. Een kind van één of van vijf jaar, en zoo ook een knaap van veertien of van achttien jaar, verschilt in het oog loopend, terwijl omgekeerd een man van veertig of van vier en veertig jaar soms zoo weinig verandert, dat ge tevergeefs u inspant om wijziging in zijn persoonlijke verschijning of in de uiting van zijn geest te constateeren. Dienvolgens mag men aannemen, dat de wijziging die door den loop van vier eeuwen in de gesteldheid van den toestand der Kanaanietische volken werd teweeggebracht, zoo overweldigend sterk was, dat wie ze had leeren kennen in Abrahams dagen, ze in Mozes' tijd ternauwernood als dezelfde volken zou herkend hebben. De uitdrukking: »De zonde of de ongerechtigheid der Amorieten is nog niet vol geworden, is tot nog toe niet volkomen", moet dan ook niet zóó verstaan alsof ze reeds *bijna* vol was, zoodat er nog slechts *iets* bij behoefde te komen; maar heel anders en dat wel in dezen zin: »De kanker, de kiem des verderfs, die in het hart van deze volken onmiskenbaar aanwezig is, moet nog rijpen en uitkomen en voleind worden." Dat hier juist de Amorieten genoemd worden is in overeenstemming met den jubel die in Mozes' dagen uitging van de vernieling van het rijk van Og, den koning van Basan, en evenzoo met den politieken invloed, die ook door de Egyptische overblijfsels aan den stam der Amorieten wordt toegekend. De Amorietische geest was de onder alle volken van Kanaän overheerschende en toongevende geest. Vraagt men nu of Abraham zelf in die dagen reeds zien kon, dat in den stam der Amorieten zoo diep bederf en zoo ongeestelijke kanker school, zoo zouden we deze vraag niet gaarne bevestigend beantwoorden. Er blijkt althans niets van. Maar men vergete niet, dat wie hier spreekt, niet Abraham, maar God zelf is, en dat God de Heere, die de Amorieten kende, en hun hart en nieren proefde, natuurlijk als God wist, wat doodelijk gif in het nationale leven van dit volk destijds reeds was ingedrongen, en waarop de doorwerking van dit doodelijk gif, na verloop van vier eeuwen, moest uitloopen. En zoo nu verstaan, ligt er niet de minste tegenstrijdigheid in, dat we in Abrahams dagen nog zoo weinig van het diep verval van deze volken merken, en dat toch in Mozes' dagen, d. i. vier eeuwen later, de ongeneeslijke ongerechtigheid dezer volkeren voleind was.

Waar we eindelijk, in de derde plaats, de aandacht op vestigen, is de profetie des Heeren aan Abraham, »dat zijn zaad vier eeuwen lang vreemd zou zijn in een land dat het hunne niet was, daar in slavenstoestand zou verkeeren, en verdrukt worden" (Gen. 15 : 13). Hieruit toch blijkt ons, dat naar Gods bestel, de scheiding en tegenstelling tusschen Israël en de volken, niet in Kanaän, maar *in Egypte* tot stand is gekomen. Onder de Kanaänieten bewogen Abraham, Izak en Jakob zich vrij en ongehinderd, ze gingen bondgenootschappen aan, waren er geëerd en gevierd, en vonden er zelfs nog geestelijke verwantschap voor den dienst van den eenig waren God. Maar in Egypte zouden ze als in »een vreemd land" verkeeren, daar zou hen slavernij wachten, en daar zouden ze verdrukt worden, om juist door die verdrukking *als volk* tot een nauw aaneengesloten eenheid te worden gevormd. Let er dan ook op, hoe niet van de vorsten der Kanaänieten, maar van den Farao of koning van Egypte door God gezegd wordt, »dat Hij hem verwekt heeft, opdat Hij in hem zijn kracht zou bewijzen en door zijn ondergang zijn naam zou doen verkondigen op de gansche aarde" (Exod. 9 : 16 en Rom. 9 : 17). Metterdaad schijnt dan ook reeds in Abrahams dagen de tegenstelling tusschen de afgoderij en den dienst van God in Egypte veel scherper dan in Kanaän te zijn uitgekomen; en blijkt veelmeer nog — iets waaraan vooral aandacht worde geschonken — dat het *kastenstelsel*, waardoor de eenheid onzer menschelijke natuur werd verbroken en mensch van mensch werd afgescheiden, reeds destijds in Egypte grondslag van het nationale bestaan was. Als Jozefs broeders in Egypte komen om koren te koopen, is voor hen een afzonderlijke tafel in Jozefs paleis aangericht, want, zoo lezen we in Gen. 43 : 32, »de Egyptenaren mogen geen brood eten met de Hebreën, omdat zulks den Egyptenaren een gruwel is." Het sprak toch vanzelf, dat een volk, dat in scherp gescheiden kasten was ingedeeld, en ternauwernood menschelijken omgang tusschen deze onderscheidene deelen van het eigen volk toeliet, elk nader verkeer met den vreemdeling moest afsnijden. De aristocratische trots in eigen boezem moest wel nationalen trots tegenover den buitenlander kweeken. In het land Gosen bewonen Jakobs nakomelingen dan ook een afgezonderde landstreek. Het isolement, dat in Kanaän nog niet bestond, en dat ook in Egypte door hen niet gezocht werd, wordt hun door den particularistischen geest van het Egyptische hof opgelegd.

Zoo moet derhalve de voorstelling, alsof de afzondering, het isolement van Abrahams geslacht, door de Patriarchen gezocht ware, en door de tegenstelling met de Kanaänietische volken was tot stand gekomen, worden losgelaten, en moet, in overeenstemming met de talrijke en duidelijke verklaringen der Heilige Schrift, hiervoor het zekere bericht in plaats gesteld, dat deze afscheiding, deze afzondering, dit op zich zelf staan, en dit nationale isolement door hen in Egypte vanzelf *gevonden* is, en krachtens hun uitzending naar Egypte, door God zelven is gewild. Ware het bericht van Abrahams merkwaardig gezicht in den droom niet tot ons gekomen, zoo zou men nog zeggen kunnen, dat Jakobs zonen, om den honger te ontgaan, uit eigen aandrift naar Egypte waren getogen. Maar, met het bericht van dezen veelzeggenden droom voor ons, vervalt al zulke opvatting van het gebeurde. De overbrenging van Abrahams nakomelingen naar Egypte, is slechts de uitvoering van een raadslag, die in het Goddelijk heilsplan lag, en die reeds in de eerste tijden van Abrahams verblijf in Kanaän door God zelven aan hem was medegedeeld.

Doch juist daardoor verkrijgt dit isolement, dit particularisme, dan ook het karakter van *een ingeschoven tusschenbedrijf*, en kan het niet meer het eigenlijke stempel zijn, dat op Abrahams uitzending als zoodanig gedrukt staat. Abrahams roeping, Abrahams uitzending, geheel zijn optreden in Kanaän, de beloften hem gegeven, zijn verkeer onder de volken, en de merkwaardigste ontmoetingen van zijn leven dragen *geen* particularistisch karakter, maar strekken veeleer in elk opzicht, om zijn roeping *geestelijk* te duiden, en den band die hem aan het leven der volken bindt, en alzoo met het leven der menschheid in samenhang houdt, niet te verzwakken, maar te versterken. Ware Abraham in Ur der Chaldeen gebleven, hij zou alleen met zijn

---

De Martelaren.

CCXIX.

ROBERT GLOVER.

In 1555 woonden de gebroeders Glover, afstammelingen van een aanzienlijke en rijke familie, te Coventry. Een dezer broeders heette Robert en werd door God geroepen om de martelkroon te dragen. Sedert hij kennis gekregen had aan de waarheid Gods leidde hij een leven in de vreeze Gods en verkeerde hij in nauwe gemeenschap met zijnen Heere.

Zijn oudere broeder Jan was zijn geestverwant. Deze had van het grootste deel zijner goederen ten behoeve zijner broeders afstand gedaan, terwijl hij voor zich zelven zooveel behield als hij voor zijn levensonderhoud noodig had. Zijn lust was zich te verdiepen in de geestelijke dingen.

Wat wetenschap betreft was Robert zijn meerdere, maar Jan was veel meer thuis in de Schrift en in de relegiezaken. Beider harten waren innig aan elkaar verbonden in den Heere, die hun beiden begeerlijk was geworden. Wanneer zij echter met de vijanden der waarheid aan het twisten raakten, was Robert, die krachtiger van lichaamsbouw was, veel heftiger in zijn spreken, maar Jan vreesde minder de gevaren. En moge al Robert alleen den martelaardood ondergaan hebben, Jan had hem ook met bereidwilligheid gedragen, indien de Heere het gewild had. Eenen anderen weg is Jan geleid; hij heeft vele verzoekingen moeten doorstaan; de angsten der helle hebben hem dikwijls omgeven. Ja, eens zelfs is zijn hart beklemd en benauwd geweest bij de gedachte, dat hij de zonde tegen den Heiligen Geest had begaan, omdat hij, na kort te voren verlicht te zijn geworden in de kennis der waarheid, tot zijn vorig leven was vervallen. Doch de Heere ontfermde zich over zijnen knecht en nam die angstige vreeze niet alleen weg, maar gaf hem ook gemoedsrust en geestelijken wasdom weer. Dit laatste gaf hem zooveel vrijmoedigheid om van zijnen Heere te getuigen, dat hij de vijandige geestelijkheid in het oog liep. De bisschop van Coventry en Lichfield, Dr Ralph Bayne (van 1554—1559 bisschop) schreef brieven aan den maire van Coventry en den kapitein der politie met den last Jan Glover gevangen te nemen.

Toen de maire dezen last ontvangen had, zond hij in het geheim een man aan Jan Glover, om hem te waarschuwen. Deze ging hierop met zijn broeder William op de vlucht, zoodat de kapitein met zijn bende zijn prooi niet meer vond, hoewel hij het geheele huis liet doorzoeken. Wel vond men Robert, die ziek was en te bed lag. Daar hem geen last gegeven was om dezen gevangen te nemen wilde de kapitein hem met rust laten, maar zijn luitenant stond er op, dat hij in allen gevalle zou worden bewaakt, totdat de bisschop over hem uitspraak gedaan zou hebben. De kapitein dorst geen weerstand bieden uit vrees, dat hij zou verdacht worden voor heulen met de ketters.

Toen Robert Glover in den kerker gebracht was, schreef hij een treffenden brief aan zijne vrouw, die hij in de eerste plaats dank zeide voor haren brief, welken hij tweemalen met tranen in de oogen overgelezen had. Niet dat hij bedroefd was door dat schrijven, integendeel, het had hem verblijd, want hij had daaruit gezien, wat groote dingen de Heere aan haar en haar hart gedaan had. Daarna gaf hij haar raad, om toch biddend te leven en vooral de valsche of lauwe vrienden te vermijden. Nog wees hij haar op de trouw van vele martelaren, zoo mannen als vrouwen, en drong er bij haar op aan, volstandig te blijven tot den einde. Eindelijk betuigde hij nog: »De meeste menschen doen als de haan van Aeropus, die een gastenkorrel koos boven een kostbaren paarl; want niemand ziet genoeg in, welk een groote schat Gods Woord is, ofschoon de wereldsche goederen veel meer geacht worden; terwijl zij, vergeleken met Gods Woord, veel ijdeler zijn dan het allerkleinste gastekorreltje."

Toen Robert Glover zou worden ondervraagd kwam de luitenant, die hem gevangen genomen had, tot hem en bracht hem in tegenwoordigheid van de heeren William Brasbridge, Catherin Phineas en Nicolas Hophins, die hem aanzeiden een borgtocht te geven, waarop zij hem zouden loslaten. De gevangene weigerde dit, want men had hem gevangen genomen, zonder eerst te onderzoeken, of hij schuldig was. Wanneer hij nu deed wat zij wilden, dan zou hij zich daarmeê schuldig verklaren. Ben ik onschuldig, zeide hij, laat mij dan los zonder borgtocht. Zij lieten hem echter niet gaan. Tot zekeren Dudlee, die hem hetzelfde voorstel deed als de vorigen, antwoordde hij: »Tot nu toe heb ik bij ieder aangehouden volstandig te zijn in de belijdenis der waarheid; ja ik ben in deze zaak geweest als een krijgstrompet, die iedereen opwekte om toch niets van het Evangelie prijs te geven aan de vijanden. Wat een eeuwige schande zou het mij dan zijn, indien ik mijne plaats verliet, en mijn schild wegwierp! Ja, hoezeer zou ik alle vrome Christenen bedroeven! Hoe groote aanleiding zou ik den vijanden van Christus geven, om mij te bespotten en uit te lachen! Daarom wil ik, in weerwil van de ongenade der wereld en de verleiding van mijn eigen vleesch, de verdediging van zulk eene Christelijke en rechtmatige zaak niet opgeven.

Toen de bisschop te Coventry gekomen was, moest onze martelaar ook voor hem verschijnen in de woning van zekeren Denten. De bisschop begon op den voorgrond te stellen, dat hij zijn bisschop was en gehoorzaamheid mocht eischen. Voorts vroeg hij, of Robert een geletterd man was. Toen deze dit met bescheidenheid beaamde, bevestigde het de kanselier door te zeggen, dat hij candidaat in de letteren was.

Op de vraag van den bisschop waarom hij niet meer ter kerk kwam, had Glover zich er van kunnen afmaken, door te antwoorden, dat hij nog niet lang in de diocese had gewoond en veel ziek was. Maar liever dan dat zeide hij, dat hij, al zou hij er nog vijftig levens bij verliezen, nooit ter kerk zou komen. In 't gesprek, dat hierop volgde, toonde de martelaar aan, dat de kerk van Rome in strijd was met het Woord Gods. Plotseling brak de bisschop de woordenwisseling af en liet den gevangene voorloopig in den toren brengen; wanneer hij van zijn bezoekreis terug was, zou hij hem verder hooren en het proces ten einde brengen. Kort daarna werd hij naar Lichfield overgebracht. Dit smartte hem, omdat hij dan aan den willekeur des bisschops zou overgeleverd zijn en misschien ten gevolge van de mishandelingen in den kerker zou sterven, aangezien hij ziekelijk was. In dit geval zou hij de zaak zijns Heeren niet in het openbaar kunnen verdedigen. Doch ook die smart week voor de overweging, dat de God, die hem te Coventry had gesteund, dat ook zou kunnen doen te Lichfield, en hem, volgens zijne beloften, kracht en wijsheid geven, om voor zijne eere en zijnen naam op te komen. Op zijn reis naar Lichfield moest hij 11 uur te paard zitten. Vermoeid in de plaats zijner bestemming aangekomen, verbleef hij eenige uren in een hotel. Toen hij met 't oog op zijne zwakheid verzocht in het hotel te mogen blijven, werd hem dit niet alleen geweigerd, maar hij in een enge cel gebracht, waarin ter nauwernood een lichtstraal doordrong. Hij moest slapen op een weinig stroo, door den gevangenbewaarder voor hem op den kouden, vochtigen grond gelegd. Geen vriend mocht hem bezoeken; pen of inkt kreeg hij niet. Alleen een Latijnsch Nieuw Testament en een gebedenboek werden hem gelaten.

In dezen bangen kerker bezochten hem de kanselier en een kanunnik, hem aanzeggende zich toch aan den bisschop te onderwerpen. Hierop antwoordde de martelaar, dat hij zich alleen zou onderwerpen aan de uitspraken van Gods Woord en degenen, die daarnaar de kerk bestuurden.

Na nog menige kwelling verduurd te hebben werd Robert Glover veroordeeld om verbrand te worden. Een vonnis, dat den 19en September 1555 aan hem voltrokken werd tegelijk met zekeren Cornelius Bungen.

DE GAAV FORTMAN.